

ת"פ 2646/03/12 - מדינת ישראל נגד בלאל קואסמי

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפי כרמל

ת"פ 2646-03-12

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

בלאל קואסמי
ע"י ב"כ עו"ד ואסים דראושה

נגד
הנאשם

הכרעת דין

הנאשם מזוכה מעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "החוק"), נשיאת נשק -עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק, חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 ה' לחוק, ואיומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

תמצית כתב האישום:

2. ביום 22.2.2012 בשעה 19:00 לערך, הגיעו המתלוננים, האחים מוחמד ואוסאמה ג'ת, בני משפחת ג'ת, לחנות שהופעלה על ידי בני משפחת הנאשם, בה נכחו באותה עת הנאשם, אחיו איסמעיל, ואחרים. בעקבות טענה לזכויות בחנות שהעלה פאיז ג'ת, אחיהם של המתלוננים, ביקשו אלו לקחת סחורה מהחנות. לאחר חילופי דברים קצרים, אחד הנוכחים השליך חפץ עשוי זכוכית לעבר אחד המתלוננים, ואדם נוסף מבין האחרים הכה את אחד המתלוננים. בהמשך, הנאשם והאחרים החלו לדחוף את המתלוננים. בשלב זה, הגיע מתלונן שלישי, כאמל חרב, לחנות, ועל פי הוראתו של מוחמד ג'ת (המתלונן 1) הביא תרסיס גז מדמיע מרכבו של אותו מתלונן. עם שובו לחנות, תוך כדי שהמתלוננים האחרים החלו נמלטים מהמקום, נכנסו הנאשם, והאחרים למחסן בחנות והנאשם הגיח ממנו כשהוא חמוש באקדח. אחד

עמוד 1

המתלוננים החל לרסס גז מדמיע בחנות והחל גם הוא להימלט מן המקום. בעקבות כך, החל הנאשם לירות באקדח לעבר המתלוננים, פגע בידו של אחד מהם (מוחמד - המתלונן 1) והחל דולק אחר המתלוננים האחרים. במהלך המרדף ירה ופגע הנאשם במתלונן אחר ברגלו (בכאמל - מתלונן 3). הנאשם חידש את מרדפו אחר המתלונן שנורה ביד יורה ופגע שוב בידו תוך שהוא אומר לו כי היום ימות. המתלונן הצליח להימלט והתחבא מתחת לאוטובוס תוך שהנאשם מחפשו ויורה לעבר האוטובוס שניזוק מהירי.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

3. הנאשם כפר בנטען בכתב האישום, גרסתו היא כי לא היה בתוך החנות בעת הירי וכי היה בחנות אחרת הקרובה לחנות המתוארת בכתב האישום. לטענת הנאשם, בזמן האירוע, שמע יריות, יצא מהחנות בה היה, החל לרוץ, הבחין בהתקהלות אנשים בסמוך לחנות המתוארת בכתב האישום, נכנס לחנות וראה את אחיו אסמעיל מעולף. לאחר מכן, יצא מן החנות והחל לצעוק ונמלט מן המקום.

ראיות המאשימה

פאיז גית:

4. פאיז הנו אחיהם של המתלוננים 1 ו-2. מעדותו עולה הרקע להיווצרות האירועים נשוא כתב האישום: לדבריו, בגין הזכויות בחנות בה התרחש האירוע נשוא כתב האישום הוא שילם סכום של כ- 40,000 ₪, לאדם בשם אבו יאסין באדר, זאת, לאחר שבני משפחת קואסמי החליטו כי אין ברצונם להמשיך ולשכור אותה. לפי ההסכם, התשלום אמור היה לכסות את ההשקעה שהשקיע באדר בחנות, והציוד שנרכש היווה כמעין בטוחה: "קיבלתי חנות מוכן, שילמתי על הדלתות שהרכיב באדר, שילמתי על הטלוויזיה, על המזגן, על הקרמיקה, על ההשקעה שעשה, הוא השכיר אותו גמור, הוא שיפץ אותו (עמ' 92 לפרוטו'). למרות מה שמסר לו באדר, בני משפחת קואסמי לא פינו את החנות והוא ובאדר הגיעו להסדר לפיו יועברו אליו כספי השכירות של קואסמי שמשולמים לבאדר. בשלב מסוים, היה אמור לפדות המחאה של משפחת קואסמי, ולצורך כך נפגש עם אבו יאסין באדר ואחיו שלקחו אותו לפגישה עם בני משפחת קואסמי, שם למעשה החל הסכסוך: "בילאל זה הקטן, אח שלו הקטן. הלכתי אני והוא לא-רם, אני ובילאל ואבו יאסין נסענו יחד, זה כבר יש להם מושג מי אני, מה אני, מה קורה? זה הצ'ק שלי, זה הכסף שלי כבר, זה שלי אני. בסדר, הלכנו לשם, ואללה ישבנו, קיבלו אותי יפה, אני מכיר דווקא אחת מהמשפחה שלהם שאני כבר, יעני כל הקניות של החתונה שלי זה היה מהחנות שלהם ויש קשר חזק. אמרתי לו מה אתה עושה פה אבו חאמזה? אומר לי זה שלנו, זה מקום שלנו אז אמרתי לו ואללה זה קרוב, אם זה שלכם כאילו אני במשפחה שלי, אני נמצא פה במשפחה שלי, כלום, אני נכנסתי בלב לבן, אני לא יודע שיש איזה קומבינה, אני לא בזה.

נכנסתי, קפה, אמרנו בסדר. אז אני ישבתי, איפה הצ'ק, נתן, קיבל את הצ'ק, לקח את הצ'ק אבו איסמעיל אז ברגע שהוא לקח את הצ'ק ביד שלו, אני מחכה למזומן, קרע אותו, אמר תירגע, שב בשקט, אתה לא בעניין, אתה לא אכפת לך בכלום אתה תשב פה בכבוד שלך ובשקט, ברגע, במילים האלה ומשהו מסתירים מאחרי המילים יש דרך להגיד את זה בלב נקי ויש דרך גם להגיד את זה בלב שחור אז הבנתי שיש משהו לא תקין" (עמ' 93 לפרוטו'). לדברי העד, הוא לא הגיב לפרובוקציה אך הביע דאגה לגורל הציוד בו השקיע והנמצא בחנות: "ישבתי ושתקתי, אני לא יכול, אני במקום

שלהם, זה עניין של ערבים, אני בחנות שלהם, במשפחה שלהם, אני היחיד ממשפחת גת יושב שמה, אני יושב כמו ילד טוב, זה מה שאני עושה, לא יושב כמו איזה עבריין. אמרתי בסדר, זה בינך לבין באדר, אני בחוץ, אני הכסף אמרת אחד, שתיים, השקעת בו דלתות, השקעת אז אני מחוץ לעניין, אני לא בעניין (עמ' 94 לפרוטו'). לאחר שהבין את הבעייתיות שבעסקה, ביקש לסגת ממנה ולקבל את כספו חזרה, אך אבו יאסין באדר התחמק ולכן התגבשה אצלו ההחלטה כי עליו להשיב לעצמו את הרכוש בו השקיע שנמצא בחנות: "זה לקח זמן, זה לקח בערך חודש, חודש וחצי. באדר אומר לי חכה, באדר הגדול, כאילו הגדול של המשפחה שלהם אומר לי לאט לאט, אמרתי לא, תן לי את הכסף שלי, תנו לי ללכת, לא אכפת לי, תנו לי את הכסף שלי, זה מה שאכפת לי מכל העניין, אני לא חייב לתת לך את הכסף שלי ואני אחכה עוד חודשיים ושלוש? זה העניין" (עמ' 95 לפרוטו'). העד סיפר על המקרה לאחיו מוחמד וביקש ממנו להוציא את רכושו מן החנות: "אמרתי לו תשמע, אני אחד, שתיים, שלוש, אלה אנשים שרוצים לבלוע אותי, יש לי הרגשה פה שאני כבר נשרף מבפנים, זה הכסף שלי, זה שאני עשיתי את זה רחוק מהמשפחה שלי, אני הולך רץ ממקום למקום, תקשיבי זה לא קל, זה כסף שלי שאני עובד בשביל זה כמו חמור, רציתי לעשות משהו. אני רציתי לעשות משהו, אני לא פרייר. אני לא פרייר. אמרתי לו לך תפרק לי את המזגן כאילו לזרז לי את העניינים, כאילו שיבואו ויתנו לי את הכסף שלי, זה מה שאני מחפש" (עמ' 96 לפרוטו'). לגבי יום האירוע, נודע לו אודות שהתרחש בטלפון: "טלפון אחד קיבלתי מבחור שמכיר את האחים שלי, אומר לי תשמע אח שלך נפצע בשני כדורים והוא במסגד בית חנינה זרוק שם" (עמ' 96 לפרוטו').

מוחמד גית - מתלון 1:

5. לאחר שנכשלו מאמציו של פאיז אחיו, ליטול חזרה רכוש השייך לו מהחנות, הגיע מוחמד ביום האירוע, זאת הפעם השלישית, בכדי לקחת וויטרינה, דלתות חשמליות, מזגן וטלוויזיה שהיו בחנות, ולטענתו אלה שייכים לאחיו פאיז. לדבריו, הוא תיאר עם אחיו אוסאמה שיגיע גם הוא למקום עם הטנדר שלו, וכך יוכלו להעמיס את הציוד אותו ביקש לקחת עמו מהחנות. לדברי מוחמד, כאשר הגיעו השניים לחנות, נכחו במקום אחיו של הנאשם, איסמעיל, ושניים נוספים. לאחר חילופי דברים בין הצדדים התפתח ריב. בשלב זה של האירוע, נכנס איסמעיל למחסן ויצא כשהוא אוחז חפץ בידו. בדיעבד הסתבר כי החפץ היה אקדח אך הוא לא הבחין בכך בתחילה. לדבריו, הוא ביקש מכאמל פאיז, המתלון 3, כי יביא מרכבו תרסיס גז מדמיע, וכשהלה חזר עם התרסיס והריב התעצם, העביר איסמעיל את החפץ, שהתברר כאקדח, לאחיו, והלה ירה ירייה. בערך באותה העת, שבר אחיו של מוחמד, אוסאמה, את חלון הראווה של החנות. לדברי מוחמד, לשמע הירייה הראשונה, סבר כי מדובר באקדח הזנקה ורק לאחר שהנאשם ירה ירייה נוספת, כתוצאה ממנה נפגע בידו, הבין כי המדובר באקדח אמיתי, והחל נס מן המקום. הנאשם יצא גם הוא מהחנות, כשהוא לבוש ז'קט. במהלך מנוסתו, פגש מוחמד את כאמל - המתלון 3 ברמזורים ובאותה עת הגיע הנאשם לקרבת מקום וירה ירייה נוספת שפגעה בכאמל ברגלו. מוחמד המשיך במנוסתו תוך שהוא שומע את הנאשם יורה באקדחו יריות נוספות. לדבריו, הגיע במנוסתו בסמוך למסגד והתחבא מתחת לאוטובוס. הנאשם, שהגיע למקום, הטיח בו "אתה מת, מת" ובשלב זה, כשהבחין כי הנאשם עסוק בטעינת כדורים למחסנית האקדח, ניצל את ההזדמנות וברח לתוך המסגד בכדי להתחבא בתוכו. לאחר שפסקו היריות, יצא מן המסגד ופגש בעוברי אורח מהם ביקש לפנותו לבית החולים. זיהויו את הנאשם במסדר הזיהוי במשטרה (מסדר הזיהוי מיום 26/2/12 - ת/16 [סומן גם כ-ת/9]) היה וודאי ובעדותו בבית המשפט הוסיף: "במאה אחוז, מה, אחד יורה עליך זה החיים" (עמ' 20 לפרוטו').

אוסמה גית - מתלון 2:

6. ביום האירוע התקשרו אליו אחיו פאיז ומוחמד, וביקשו ממנו כי יגיע עם רכבו מסוג טנדר לעזור בהעמסת ציוד, לרבות ויטרינה ומזגן השייכים, כנטען לאחיו פאיז, ונמצאים בחנות באבו טור. כאשר הגיע לחנות ביחד עם אחיו מוחמד, היו במקום כארבעה או חמישה אנשים. אוסמה ואחיו הודיעו לנוכחים כי הגיעו לאסוף את הציוד האמור, שאז החלה תגרה. תוך כדי פרוץ המריבה הגיע למקום, במפתיע, גיסו כאמל, והשתתף גם הוא במריבה שכללה בשלב זה השלכה הדדית של חפצים בתוך החנות. לדבריו, הוא אחיו וגיסו החלו נסוגים מן החנות כאשר האנשים בחנות נכנסו למעין מחסן בתוך החנות ולאחר מספר שניות יצא מאותו מחסן אדם חמוש באקדח והחל לירות. אותו אדם היה לבוש בחולצה קצרה ויצא מהמחסן כשהוא לבוש בג'קט שחור: "נכנס מישהו עם חולצה כמו שאני מתלבש עכשיו... טי שירט, דווקא הוא יוצא עם ג'קט מעור שחור, עם אקדח, עם שתי ידיים והתחיל לירות עלינו. מי היה בפנים, הייתי בפנים, אני כבר זרק עלי בערך לא יודע, שבע, שש כדורים, כבר אני יצאתי ברחתי לאוטו שלי." (עמ' 136 לפרוטו'). בשלב זה של האירוע, העד החל במנוסה, נכנס לרכבו, והחל מתרחק מן המקום בעוד הוא מבחין ביורה, יורה באקדח, בגיסו כאמל, כאשר זה נורה ונפל ארצה בקרבת הרמזורים: "וברחתי לאוטו שלי, דווקא יצא הבחור הזה עם חולצה עם ז'קט שחור והתחיל לירות על אנשים, היה ברמזור עומד כאמל קיבל כדור ברגל נפל על הרצפה" (עמ' 136 לפרוטו'). בהמשך, הבחין כי היורה ממשיך לירות ורודף אחר אחיו מוחמד, ולאחר מכן הבחין בגיסו כאמל יוצא מרכב, ואז אסף את כאמל אל רכבו. מיד לאחר מכן התקשר אליו אחיו שהסביר לו כי נורה פעמיים וביקש ממנו לבוא לחלצו ממסגד שומאן. בשלב זה הוא פגש במכר מהכפר, מסר לו את רכבו, וביקשו לפנות את כאמל לבית החולים: "אני רואה יש לי בני אדם כבר הדם שלו בכל האוטו, ואח שלי במקום אחר, תאמין לי לא קלטתי כלום. עכשיו ראיתי איזה חבר, הוא היה בא בכיוון השני, עצרתי אותו אמרתי לו קח את האוטו שלי עם הבחור הזה לבית חולים של מוקסד" (עמ' 137 לפרוטו'). לאחר זמן מה, זומן העד לחקירה במשטרה ולאחריה למסדר זיהוי בו זיהה את הנאשם בוודאות: "לקחו אותי לחקירה, חקרו אותי מה היה, איך היה, סיפרתי כמו שאני מספר עכשיו, לא יודע אם זה בדיוק או לא, אבל זה מקרה של שנה וחצי. עכשיו אמרו אם אתה תראה אותו אתה מזהה אותו, אמרתי לו בטח אני מזהה אותו, אמר טוב, עוד כמה ימים לא יודע מתי, ביקשו שנלך לזה, למגרש הרוסים, הלכנו אני וכאמל ומוחמד, נסענו לשם. היה 12 איש עומדים, אני זיהיתי אותו, כי אני הראשון שזיהיתי אותו כי הוא היה ממש קרוב אליו, זה היה בפנים." (עמ' 138 לפרוטו') (מסדר הזיהוי מיום 26/2/12 - ת/17, סומן גם כ-ת/7).

כאמל פאיז חרב - מתלונן 3:

7. גיסו של מתלונן 2. ביום האירוע הוא נסע באוטובוס לבית חנינא בכדי לחפש עבודה. במהלך נסיעת האוטובוס, הבחין לפתע בגיסו מחנה את רכבו ועל-כן ירד מהאוטובוס והלך למקום בו עמד רכבו של גיסו, שם ראה כי החלה התקהלות ליד החנות. הוא הסתכל לתוך החנות אשר לידה חנה רכבו של גיסו וזיהה בתוכה את גיסו אוסאמה ואת מוחמד, וארבעה אחרים אותם לא הכיר. הוא הבחין כי במקום מתרחשת קטטה, נכנס לחנות ומיד נתבקש ע"י מוחמד להביא מיכל גז מדמיע מרכבו. כשחזר, הקטטה הסלימה והוא החל לרסס את המקום בתרסיס הגז. בשלב זה של האירוע, אחד מארבעת האחרים, "הבלונדיני", נכנס לחדר פנימי בתוך החנות, יצא כשאקדח בידו, העבירו לנאשם שלבש ג'קט שחור שהחל לירות. העד ומוחמד החלו נסים מהמקום ואוסאמה שבר את חלון הראווה של החנות לאחר שהטיל חפץ כלשהוא, ככל הנראה, מאפרה. לדברי העד, הנאשם החל לרדוף אחריו ואחרי מוחמד, ובעודם בורחים, החל מוחמד צועק לעזרה והעד הבחין כי הלה נורה בידו. מיד לאחר מכן, כשהיו השניים על אי תנועה בצומת, נורה גם הוא, ברגלו, ונפל על הארץ. מוחמד המשיך במנוסתו והיורה הסתכל בחטף על העד שהיה מוטל על הארץ, והמשיך ברדיפתו אחר מוחמד. "כשנכנסנו, מישהו נכנס לתוך החדר, בלונדיני, לאחר מכן מישהו לקח ממנו היה עם ז'קט בצבע שחור, שחור, אז כששמתי לב שהוא יורה מתוך החנות ויצאנו החוצה ושמתי לב שמוחמד יורד לו דם מהיד, מוחמד התחיל לצעוק

וקרא לעזרה מאנשים, אנשים תעזרו. תפסתי אותו על הרמזור ליד האי על הכביש שם כדי לחצות, ראה אותי תופס את מוחמד במרחק של מפה ועד הדלת ואז הוא ירה בי. מוחמד כשראה אותי נופל על הרצפה המשיך לברוח בכיוון הירידה". (עמ' 66 לפרוטו'), בעודו מוטל על הארץ, שמע יריות נוספות ולאחר מכן פונה מהמקום ע"י עוברות אורח - אם ובתה. לדבריו, בדרכם, הבחין בגיסו, אוסאמה, כשהוא ברכבו. נהגת הרכב צפרה לבקשת העד לאוסאמה בכדי לעצרו ולאחר שהלה אכן עצר, הועבר העד לרכבו ומשם למרפאת ג'ולאני. הרופא שהיה במרפאה ביקש להעבירו לבית החולים ואדם בשם מוחמד סקאפי העבירו לבית החולים מאחר שאוסאמה יצא לחפש את אחיו, המתלונן 1. כשנחקר העד תחילה, בבית החולים, לא מסר את גרסתו, אלא עשה כן רק בחקירתו השלישית במשטרה, לטענתו, מתוך פחד שהנאשם יהרגו ולכן אף נמנע, לטענתו, לזהות את הנאשם במסדר הזיהוי בתחנת המשטרה (מסדר הזיהוי מיום 26/2/12 - ת/10).

עדים נוספים:

8. פקד אלעד זרעאלי: קצין מעבדה במעבדת סימנים וחומרים במז"פ עורך חוות הדעת ת/1 - בדיקת שרידי ירי, העיד לגבי בדיקת שרידי הירי שעבר הנאשם ארבע וחצי שעות לאחר האירוע, לפיה לא נמצאו עליו שרידי ירי. לדבריו של המומחה בעדותו, שרידי הירי מתפוגגים במהירות רבה יחסית ולכן העובדה כי לא נמצאו שרידי ירי על הנאשם לא מובילה בהכרח למסקנה כי לא ירה. גם ניקוי פשוט של הידיים עשוי להביא להעלמת שרידי ירי: "אחרי בסביבות ארבע שעות אנחנו נמצא חלקיקים בודדים... הם בדקו חמישה אנשים אחרי ארבע שעות, כאלה שירו במטווח ונאסר עליהם לשטוף ידיים, על שניים מהם לא מצאו כלום, על שניים הם מצאו חלקיקי בודד ועל אחד הם מצאו שבעה חלקיקים. זאת אומרת אנחנו מצפים אחרי ארבע שעות או לא למצוא כלום, או למצוא חלקיקים בודדים, במקרה שלפנינו החשוד נדגם אחרי ארבע וחצי שעות, לא מצאנו עליו שרידי ירי ולכן בדוח הבדיקה גם מצוין שיכולות להיות לזה שתי סיבות. או שאכן לא היו לנבדק כלל שרידי ירי, או שעל גבי הנבדק היו שרידי ירי אבל לא מצאנו אותם בבדיקה מסיבה כלשהי. לכן גם לאור הזמן שעבר קבעתי שאין באפשרותי לקבוע אם היו עליו שרידי ירי, זאת אומרת האם הוא היה מעורב באירוע ירי או לא... מאחר ושרידי ירי מתנהגים בדיוק כמו אבק, כל פעולה שמסירה אבק יכולה להסיר שרידי ירי. זאת אומרת בין אם עשיתי שפשוף של הידיים בוודאי אם רחצתי אותן, אם התקלחתי, כל הדברים האלה, יגרמו להסרה יעילה של שרידי הירי". (עמ' 117 לפרוטו').

9. רס"מ פלאח גואנמה: גבה את הודעת הנאשם ת/5, הודעה במסגרתה הכחיש הנאשם כל המיוחס לו, וכן הודעה מאביו של הנאשם שבא להתלונן על תקיפת בנו. רס"ר אסעד סרחאן: גבה את הודעות שלושת המתלוננים. רס"ר לירן סביליה: הגיע למקום האירוע מיד לאחר ההתרחשות (ערך הדו"ח ת/8). כאשר הגיע לחנות, זירת האירוע, הייתה במקום התקהלות. הוא הבחין בהרס רב. בנוסף, סיפר העד כי בהתאם לנוהל, חיפש יחד עם הצוות שהיה במקום את תרמילי האקדח, לקח את בעל המקום לחקירה וסגר את הזירה. רב סמל האני הינו: ערך את מסדרי הזיהוי לשלושת המתלוננים בתיק. לדבריו, זוכר את עריכת המסדרים, ולא זכר כי המתלונן 3 הפגין פחד במסדר הזיהוי שבו לא זיהה את הנאשם. "לא זכור לי שמישהו במסדר זיהוי מסוים שהיה לי אי פעם בחיי, כל המסדר זיהוי הזה, שמישהו פחד לעמוד ולהגיד ולהצביע. אם הייתי רואה סימנים כחוקר במשטרת ישראל, הייתי גם שואל אותו מספר שאלות לפני זה, או גם המפקד של הפרוטוקול האחראי על הפרוטוקול היה כך גם מזהה לדעתי." (עמ' 190 לפרוטו'). החוקר ולדיסלב לוי:

היה בליל האירוע חוקר תורן וגבה את הודעתו של הנאשם (ת/11), הודעה בגדרה הכחיש הנאשם את המיוחס לו. השוטר כאמל פארס: הגיע ראשון למקום האירוע, הבחין בהתקהלות מחוץ לחנות ובהרס בתוכה. לדברי העד, האנשים שהיו במקום לא שיתפו פעולה ולא סיפקו מידע לגבי האירוע. מדובר בהתנהגות צפויה באירועים מסוג זה במגזר הערבי. דיבר במקום רק עם אביו של הנאשם שמסר לו כי הוא הבעלים של החנות וכי בנו היה בה ואינו יודע כעת היכן הוא: "דיברתי עם האבא. מסר לי שאני הבעלים של החנות. הבן שלי היה כאן ואני לא יודע איפה הוא." (עמ' 206 לפרוטו'). פקד חיים מלכה: ערך את מסדרי הזיהוי בהם השתתפו אוסאמה גית, מוחמד גית וכאמל פאיז חרב. איש המז"פ - ססי עזרא: העיד אודות העברת מוצגים. רס"ב ניצן אברהם: צילם האוטובוס המנוקב בחורים החשודים כחורי ירי וכן דגם את הנאשם וביצע בו בדיקת פרו-פרינט לגילוי שרידי ירי באקדח. לדבריו, הוא ביצע את הדגימה לנאשם ארבע שעות ועשרים דקות לאחר האירוע ופעל בהתאם להנחיות. העד הסביר בעדותו לגבי הדרך שבה מתבצעת בדיקת הפרו-פרינט: " הבדיקה שאני עושה אני מרסס חומר שנקרא פרו פרינט על כפות ידי ושל החשוד, בדרך כלל אם חשדנו שהחזיק נשק בידיו או נאמר שזה היה נמצא על פלג גופו האחורי, בקיצור, מרסס את ידיו - בתרסיס שנקרא פרו פרינט, זה בעצם הגבה של העור לאחזקת מתכת במידה ומופיעים סימנים שמעידים על אחזקת מתכת הם מופיעים - בצורה של כתמים צבעוניים לעתים רחוקות רואים בהם את נקרא לזה סימני המתכת שנמצאים על האקדחים אם זה ברגים או כל מה שאופייני שנמצא על קת האקדחים זה מופיע בידיים של אותו אדם שהחזיק את הנשק אבל זה למיטב ניסיוני די נדיר." (עמ' 227 לפרוטו') (דו"ח דגימת שרידי הירי - ת/19).

10. רבאח קאוסמי: אביו של הנאשם. לדבריו, ביום האירוע הוזעק למקום האירוע: "אני הייתי בבית הגיע אלי טלפון, שיש בעיה בחנות. יש הרבה אנשים אני יצאתי בבגדי שינה כשהגעתי לשם מצאתי הרבה אנשים, המקום כולו שבור ויש הרס, זה חנות כלי בית והכול היה שבור. לא ראיתי את הילדים שלי שם, לא עברה שתי דקות ובאה המשטרה, הגיעה המשטרה למקום. אחד בשם כמאל פארס שוטר בשם כמאל פארס הגיע ושאל אותי מי בעל החנות אמרתי לו אני. אמר לי מה יש פה, אמרתי לו כמו שאתה רואה. היה כל המקום גז, לא יכלו לעמוד הוא והשוטרת שהייתה שם, שאל אותי מה המצב, מה קורה פה, אנחנו שמענו שמשפחת גת באה לחנות ושברה הכול פה, היה המצב לא היה כל כך טוב והיו הרבה אנשים שם, אמר לי אנחנו לא יכולים לדבר פה, השוטר, אמר לי השוטר אנחנו לא יכולים לדבר פה אנחנו צריכים ללכת לתחנת המשטרה לדבר. בדרך אמר לי איפה הבן שלך בילאל, שאל אותי על בילאל, אמרתי לו אני לא ראיתי את הילדים שלי, אני לא מוצא את הילדים, לא יודע איפה הלכו. אמר לי יש לך מספר טלפון התקשרתי אליו למספר הטלפון ולא ענה, לא היה מענה." (עמ' 196 לפרוטו'). כשעומת העד בחקירתו הראשית לגבי אמרתו לשוטר כאמל פארס כי הוזעק לחנות ובחנות היה הנאשם, השיב העד כי התכוון לחנות צמודה ולא למקום האירוע.

פרשת ההגנה

הנאשם - בילאל קאוסמי:

11. לדבריו, ביום האירוע היה בחנות כלי הפלסטיק שבבעלות משפחתו. למשפחתו יש שתי חנויות בבית חנינה, האחת של כלי פלסטיק והשנייה של כלי זכוכית, שתי החנויות סמוכות אחת לשנייה ומפרידה ביניהן חנות ירקות. לטענת הנאשם, האירוע נשוא כתב האישום התרחש בחנות כלי הזכוכית, שם היה באותה עת אחיו איסמעיל. הנאשם מסר בעדותו את גרסתו לאירוע: "הייתי יושב בחנות, הוא יושב בחנות השנייה הזכוכית, יושב בפנים בחנות, שמעתי קול, קול של ירי, ראיתי את האנשים רצים, יצאתי מהחנות להסתכל לראות מה קורה, וכל האנשים היו בכניסה לחנות של אח שלי, והלכתי בריצה, אני ראיתי את אח שלי על הרצפה באמצע החנות, אני הלכתי לראות אמרתי שהוא מת, ראיתי הסתכלתי עליו

אין דם ואין שום דבר. התעלף הוא לא היה בהכרה, כל החנות היה גז, ראיתי את אח שלי תפסתי אותו הוצאתי אותו החוצה, נתתי לאח שלי את ה- לקחו אותו, שכן שלנו לקח אותו, היו בחנות הרבה בחורים, היו שוברים את החנות, שוברים את הזכויות, התחילו להכות אותו עם זכויות דברים כאלה, והשכנים אמרו לי תברח, כדי שלא יהרגו אותך, שלא יפגעו בך. המשכתי בבריחה שלי לכיוון של תחנת הדלק למעלה ועצרתי מונית והמשכתי בדרכי חזרה הביתה בראס אל עמוד על מנת לדווח לאבא שלי. לא מצאתי את אבא שלי בבית, לאחר מכן הגיע אבא שלי ולקח אותי מראס אל עמוד. " (עמ' 246 לפרוטו'). לדברי הנאשם, לאחר האירוע וכשהיה כבר בביתו, הגיע אביו לקחת אותו לתחנת המשטרה: "למשטרה, הגיע אבא שלי, אבא שלי אמר לי שאתה מבוקש מהמשטרה והמשכנו בדרכנו לשם. אני נשארתי שם ואבא שלי חזר הביתה." לטענתו, הוא אינו יודע מדוע הוגש נגדו כתב האישום, ולדבריו, ראה את המתלוננים לראשונה כשנחקר ועומת עימם במשטרה: "אני אנשים האלה פעם ראשונה שאני רואה אותם, ראיתי אותם בעת המשפט, אני לא מכיר אותם, רק בעת האירוע אני מכיר אותם שחקרו אותי הם הביאו אותם אלי. רק בעת החקירה שחקרו אותי אני הכרתי אותם. אמרו לי שאכניס לך את הילדים של רת' אמרתי לו תכניס אותם אין לי בעיה על מנת להכיר אותם, זה." (עמ' 247 לפרוטו'). בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע, למרות טענתו כי איבד את מכשיר הטלפון הנייד שלו, לא חתר להתקשר ולדווח על האירוע למכריו או למשטרה, לטענתו של הנאשם, לא עשה כן מכיוון שאינו זוכר מספר טלפון בעל פה: "אני לא יכול להתקשר, היות ואני לא זוכר אף מספר. אני הלכתי לראס אל עמוד על מנת להודיע לאבא שלי, כשהלכתי לשם אבא שלי לא נכח..." (עמ' 252 לפרוטו'). לגבי הטלפון שטען שאיבד והעובדה שלא נמצא בזירת האירוע, טען הנאשם כי אינו יודע היכן איבד את המכשיר: "אני אמרתי לך, שאו שהוא נפל בחנות או שהוא נפל בכביש, כשברחתי התחלתי לחפש אותו לא מצאתי אותו. אבל יתכן שמישהו לקח אותו. אם היה ברשותי טלפון אני רק התקשרתי לאבא שלך כאשר הייתי בבית חנינה." (עמ' 254 לפרוטו'). לטענת הנאשם, הוא לא התקשר מהבית לאביו מכיוון שאמו אמרה לו שהלה כבר בדרכו לבית. כשנשאל הנאשם לגבי אחיו איסמעיל והסיבה לכך שהשאירו בזירת האירוע, טען הנאשם כי סבר שהוא מוגן: "אני הוא נכון שהוא פצוע, הייתי בטוח שאח שלי מוגן אצל השכנים אז אני המשכתי בבריחה. רק ברגע שהגעתי לראס אל עמוד, אבא שלי כבר חזר." (עמ' 253 לפרוטו'). כמו כן, הנאשם טען בעדותו כי אינו יודע דבר על מפגש של אביו עם פאיז גית. אחיו איסמעיל מסר גרסתו בהודעתו ת/14, במסגרתה פירט כי לאחר שפרץ הסכסוך (שבתחילתו אחיו - הנאשם לא נכח בחנות), אחד הנוכחים עשה שימוש בגז מדמיע: "ואני ישירות נשכבתי על הרצפה ושמעתי אותם שוברים את החנות ושמעתי שגם אחי הגיע לשם תוך כל הבלאגן שהיה שמעתי יריות ואני בכלל לא ראיתי דבר הייתי על הרצפה".

העד אלכס פלג:

12. עבד במשטרת ישראל כראש מעבדה ניידת בין השנים 1975 - 1983, הוא ערך חוות הדעת נ/1, לפיה מסקנתו היא כי הנאשם אינו היורה. לדבריו, מהממצאים השליליים לבדיקת שרידי הירי ובדיקת הפרו-פרינט, ומכך שלא נמצאו תרמילי אקדח בזירת האירוע, עולה תוצאה פורנזית חד משמעית המעידה בעליל שהנאשם אינו היורה. לשיטתו, אם אכן הנאשם הוא היורה, הבדיקות לגילוי שרידי ירי לא נערכו כראוי.

עו"ד באשיר סאמיח:

13. עו"ד במקצועו ומיזמה כוח של בעלי החנות בה התרחש האירוע. לדבריו, הבעלים של החנות הנם בני משפחת אבו זהרייה, אשר ברשותה מספר חנויות ודירות, והעד הוא מיזמה כוחה ומנהל עסקיה, לרבות השכרת הנכסים. בתחילת עדותו, תיאר העד את התקופה בה הייתה מושכרת החנות, החל משנת 2004 למוחמד עיסאם באדר, ואחר כך, משנת

2006, לאחיו נביל באדר עד לכניסתו של ראבב קואסמי בסוף שנת 2011: "ב - 2004 לראשונה היא הושכרה עד לשנת 2006 למר מוחמד עיסאם באדר בשכירות רגילה. היא הושכרה לו בתור חנות בגדים. בסוף שנת 2006 כנראה מצבו הכלכלי לא אפשר לו לחדש את הסכם השכירות אז הוא הביא לי את אחד מקרובי משפחתו, בשם נביל באדר, הוא ביקש ממני להשכיר לו את החנות, וכך עשיתי. השכרתי לו את החנות עד 2010. הם היו ביחד, הראשון לא יצא. בתחילת 2010 ניגש אליי באדר ואמר לי שהם פתחו חברה בשם א.ג. טקסטיל, והם ביקשו להעביר את הסכם השכירות ע"ש החברה וכל מה שקשור, וכך היה. ההסכם של החברה היה עד 31/12/11. מספר חודשים לפני סיום תקופת השכירות, ב - 24/8/11, שלחתי מכתב לחברה אם ברצונה לחדש את הסכם השכירות, נתתי להם חודשיים לידע אותי אבל אף אחד לא התקשר אליי כי הם היו חייבים לי דמי שכירות של שנתיים. הנחתי שהם לא מעוניינים בשכירות. בין לבין נכנס מר קוואסמה האב, ראבב, הם שינו את היעוד מחנות בגדים לחנות כלי בית והתאימו את המושכר, ללא ידיעתי וללא הסכמתי, ניגשתי למר ראבב ושאלתי אותו מה הסטטוס שלו בחנות והוא אמר לי שהוא ובאדר שותפים. אמרתי לו שהחברה ובאדר חייבים לי דמי שכירות עבור שנתיים ושאני לא מעוניין יותר להשכיר לחברה. אני הצעתי לו שאם הוא רוצה להשכיר באופן אישי את החנות אז אני מעוניין." (עמ' 312 לפרוטו'). בהמשך, כאשר נשאל העד אם השכיר את החנות לפאיז גית, שלל זאת ותיאר את השתלשלות האירועים ותחילת הסכסוך בין משפחת גית לקואסמי, מהרגע בו נחתם הסכם השכירות לחנות בינו לבין משפחת קואסמי: "...לאחר שהאב הסכים, עשיתי איתו הסכם שכירות לשלוש שנים, ההסכם מתחיל מתחילת 2012 עד סוף 2014 וההסכם הוא על שם בנו איסמעיל. אחרי שבועיים מיום כריתת ההסכם, ניגש אליי באדר ואמר לי מדוע השכרתי את הנכס לקוואסמה והתחיל להתלונן. אמרתי לו שהוא לא שילם ונעלם. אמרתי לו שאני חופשי להשכיר למי שאני רוצה. מצא חן בעיני להשכיר לקוואסמה. אח"כ באדר בא אליי בלוויית האחרים שלו וגם חלק עם בני משפחת גת, התחילו לאיים עליי בין היתר שאני עקפתי אותם, וג'ת אמר שהוא השקיע המון כספים עם באדר ושאני קלקלתי הכל. שאלתי על איזה חנות מדובר, הוא אמר שיש הרבה חנויות והחנות הזו הובטחה לי." (עמ' 313 לפרוטו'). הפניה של משפחת גית אליו בבקשה לשכור את החנות התרחשה ימים ספורים לפני האירוע נושא כתב האישום: "זה היה לפני הקטטה. ממש ימים לפני האירוע." (עמ' 313 לפרוטו'). לדברי העד, השיפוץ שנערך בחנות נערך על ידי משפחת קואסמי ורק באדר האב היה שותף לו (עמ' 314 לפרוטו'), בנוסף העד הכחיש את טענות פאיז גית לגבי כך שהוויטרנה והמזגן שהיו בחנות היו שייכים לו: "היה שיפוץ מזערי וראיתי את קוואסמה עושה השיפוצים ושינה את הייעוד מחנות בגדים לחנות כלי בית... אני ראיתי את קוואסמה מתקין כל מיני ברזלים ווטרנה. המזגן היה מהשוכר הראשון." (עמ' 313 לפרוטו'). בהמשך, בחקירתו הנגדית, אישר העד כי ייתכן שבאדר ופאיז גית ערכו בניהם הסכם לגבי החנות וטען כי פאיז גית כנראה ידע על עובדת היותו מנהל הנכס מבאדר.

טיעוני הצדדים

14. לטענת המאשימה, הנאשם כשל מלהתמודד עם אחידותן של גרסאות המתלוננים ולא עלה בידו ליתן הסבר מספק לכך שזוהה כיורה ע"י המתלוננים 1 ו-2 במסגרת מסדרי הזיהוי. לטענת המאשימה, גרסאות המתלוננים אמינות ועקביות, וגרסת המתלוננים, ככלל, הגיונית ומשתלבת עם מארג הראיות הקיים בתיק. לטענת המאשימה, שני המתלוננים שזיהו את הנאשם במסדר הזיהוי ציינו מאפיינים דומים במראהו של הנאשם - אפו, קומתו ושיערו הקצר, ובנוסף, העידו שניהם כי הנאשם לבש מעיל שחור בזמן הירי. העובדה כי המתלונן 3 לא זיהה את הנאשם אינה ברת השפעה על הראיות לשיטת המאשימה, ולטענתה, עובדה זו אף מהווה חיזוק לזיהויו של הנאשם ע"י המתלוננים 1 ו-2. לעניין היעדר ממצאים פורנזיים בתיק החקירה, טוענת המאשימה כי קיימות סיבות אפשריות רבות לכך שלא נמצאו על גופו של הנאשם שרידי ירי, כאשר העיקריות שבהן הן חלוף הזמן ממועד האירוע ועד למועד הבדיקה, העובדה כי הירי בוצע בשטח פתוח והאפשרות שהנאשם ניקה את עצמו לאחר הירי. המאשימה טוענת עוד כי יש להעדיף את חוות

הדעת של מומחה התביעה (ת/1) על פני זו שמטעם הנאשם (נ/1). לטענתה, המסקנות אליה הגיע המומחה פלג אין נכונות ואין להסיק מחוסר הממצאים הפורנזיים כי הנאשם לא ירה בנשק באירוע. לטענת המאשימה, גם אם היה ניתן לומר כי היעדר הממצאים הפורנזיים מתיישב עם גרסת ההגנה, עדיין אין בכך לשלול את גרסת המאשימה המבוססת ממילא על ראיות אחרות.

לגבי גרסת הנאשם, טוענת המאשימה כי גרסתו תמוהה נוכח טענתו כי מחד היה בחנות בזמן הרלוונטי לאירוע, כאשר במקום כבר היה זרוע הרס וגז מדמיע עדיין ריחף חלל האוויר, ומאידך, לא הבחין הנאשם, כטענתו, במתלוננים. לטענת המאשימה, בניגוד לטענת הנאשם כי שמע ירי ורק לאחר מכן נכנס לחנות, עולה מעדותו של אחיו אסמעיל קואסמי, כי קודם ראה זה את הנאשם נכנס לחנות ורק לאחר מכן שמע ירי. עדות זו מתיישבת לטענת המאשימה עם עדויות המתלוננים ומפריכה את גרסתו של הנאשם. עוד טוענת המאשימה, כי הסבריו של הנאשם באשר לשאלה מדוע לא יצר קשר עם אביו וטענתו לעניין זה, כי אינו זוכר מספרי טלפון ולחלופין או בהצטרף, כי איבד את מכשיר הטלפון הנייד שלו, אינה מניחה את הדעת, אינה משכנעת ואף אינה מתיישבת עם העובדה כי גורמי המשטרה ערכו בזירת האירוע חיפוש אחר ממצאים בלא שמצאו את אותו מכשיר טלפון נייד של הנאשם. לעניין הזכויות הקנייניות בחנות, המאשימה טוענת כי ניתן ללמוד מן העדויות שנשמעו כי המתלוננים 1,2 ובני משפחתם סברו באופן אמיתי כי הם בעלי זכויות קניין בחנות, וגם אם אין כך הם פני הדברים, עדיין מדברות עובדות האירוע בעד עצמן, ודין כל טענה הקושרת את עניין זכויות הקניין לאירוע להתבטל. זאת, בעיקר לנוכח העובדה כי ההגנה ממילא לא טענה טענת הגנה עצמית.

סיכומי הנאשם:

15. בסיכומי הנאשם נטען, בין היתר, כי המאשימה כשלה מלהוכיח את אשמתו של הנאשם ועל כן יש לזכותו בהעדר אשמה, ולחלופין, יש לזכותו מחמת הספק. לטענת ב"כ הנאשם, הראיות העיקריות עליהן נסמכת המאשימה הן עדויות המתלוננים אשר אינן מהימנות. באשר לעד מוחמד ג'ית, נטען כי קיימות סתירות רבות בגרסתו, קיים חוסר התאמה מהותי בין הדברים שמסר מתלונן זה בהודעותיו במשטרה לבין הדברים שעלו מעדותו בבית המשפט. לטענת ב"כ הנאשם, מהודעתו הראשונה של המתלונן 1 שנגבתה בביה"ח, עולה, כי המתלונן נפגע בכביש ולא בחנות, וכן, כי לא זכר מה לבש האדם שירה בו, למרות שלאחר מכן טען כי היורה לבש מעיל שחור. עוד נטען, כי מתלונן זה שיקר ושינה גרסתו באשר לכך שאחיו פאיז היה בעליה של החנות. נטען כי המתלונן 1 השמיט פרטים מגרסתו בהם נזכר לפתע לאחר מכן, וכן כי הערכות הזמן שלו היו עמומות. ניכר היה כי מתלונן 1 התחמק ממתן תשובות מדויקות לשאלות שנשאל לאורך עדותו. כמו כן, לטענת ב"כ הנאשם, לא ניתן לקבל את אמרתו של המתלונן 1 אודות כך שאחיו, המתלונן 2, שבר את דלת הזכוכית בחנות לאחר הירי מכיוון שאין הדבר הגיוני שלאחר ירי מתוך החנות יבחר אדם בנקיטת פעולה אקטיבית שכזו כאשר התגובה הצפויה והמתבקשת היא כי לנוכח הסכנה לחייו ינוס על נפשו, ולא סביר כי יבכר להתעכב במקום. עוד לטענת ב"כ הנאשם, המתלונן 1 סיפר בעדותו שהמתלונן 3 עמד ברמזורים ואחז את ידו, למרות שהדבר נסתר לטענתו ע"י עדותו של המתלונן 2, שהעיד כי הנאשם ירה בו טרם השלים את חציית הכביש ולא ברמזורים. נטען כי לא סבירה טענת המתלונן 1 כי זהות האנשים שפינו אותו לבית החולים אינה ידועה לו, ולטענתו, זהותם של אלו הייתה חייבת להגיע לידיעת המשפחה שמן הסתם היה לה אינטרס להודות להם, ולכלל הפחות להגיע לידיעת המשטרה שהייתה אמורה לגבות מהם עדות. עוד טוען ב"כ הנאשם, כי לטענתו של מתלונן 1 אודות כך שהתעלף בבית החולים, אין אחיזה בחומר הרפואי ומדובר בניסיון להתחמק ממתן תשובות. טענתו של המתלונן 1 כי השאיר את רכבו כשהוא מונע בכביש ראשי גם היא אינה מתיישבת עם ההיגיון. עוד נטען כי קיימת סתירה מהותית בגרסתו של המתלונן 2. בעוד

שבהודעתו הראשונה טען המתלונן 2 כי בחור שלבש ג'ינס כחול וז'קט שחור יצא מן המחסן והחל יורה, טען הלה בהודעתו השנייה כי אדם אחר יצא מן המחסן והעביר את האקדח לנאשם. דבר זה מצביע על כך שהמתלונן תיאר את גרסתו עם המתלוננים האחרים בפרשה. גרסתו של המתלונן 2, שטען שלאחר שעלה על רכבו, כשהוא עדיין נמצא בסמוך למקום האירוע תוך כדי נסיעה לכיוון בית חנינה, הבחין לפתע במתלונן 3 במכונית עם שתי נשים, סותרת מהותית את גרסתו של המתלונן 3 שטען כי נלקח בתחילה ע"י הנשים למרכז הרפואי, שכן סמיכות הזמנים אינה מתיישבת עם טענה זו. עוד, לטענת ב"כ הנאשם, בעוד שבהודעתו במשטרה טען המתלונן 2 כי הוא אינו בטוח שיזהה את היורה, בעדותו בבית המשפט טען כי הוא יכול לזהות את היורה בוודאות. באשר לעדות כאמל פאיז נטען כי גרסתו של מתלונן זה שונתה שלוש פעמים ואינה עקבית. בהודעתו הראשונה, טען המתלונן 3 כי לא ראה את היורה, לאחר מכן שינה את גרסתו ואף הצביע על הנאשם באולם בית המשפט כאשר התבקש לזהות את היורה. לטענת ב"כ הנאשם, סיפור פינוי של המתלונן לבית החולים, כפי שהציגו, תמוה ואינו הגיוני, וכן, לטענתו, לא ניתן הסבר משכנע לטענתו של המתלונן כי בחר לא לזהות את הנאשם במסדר הזיהוי מתוך פחד, והדבר אף נסתר ע"י יתר עדי התביעה שהעידו כי לא הרגישו שהמתלונן 3 חש פחד במהלך מסדר הזיהוי. עוד טוען ב"כ הנאשם כי לאור הערכתו של המתלונן 3 כי נורה ממרחק של ארבעה מטרים, לא יתכן שהמתלונן התקשה לאחר מכן לזהותו וכן כי לא ניתן לדבר אי הזיהוי הסבר מתקבל על הדעת. עוד נטען כי עולה מעדותו של השוטר פלאח גואמנה, כי לא הוסברה לנאשם טרם חקירתו כי זכותו להיוועץ עם עו"ד, וכן, בניגוד לטענתו של השוטר גואמנה כי חקירתו של הנאשם הוקלטה, אין בתיק החקירה תיעוד לחקירה זו ולעימות בין הנאשם לאחד המתלוננים. העובדה שהמתלונן 1 והמתלונן 3 הגיעו לבית החולים בהפרש של 40 דקות, מעידה על כך שהם נפגעו במועדים שונים וכי ייתכן שאף באירועים שונים. לטענת ב"כ הנאשם, לא נגבתה בתיק כל עדות אובייקטיבית, למרות שעולה מן העדויות כי הייתה במקום האירוע התקהלות של עדי ראייה פוטנציאליים. ב"כ הנאשם טוען כי אי מציאת תרמילי כדורים בזירת האירוע, בהצטרף להעדרם של צילומי מצלמות אבטחה ואי מציאת האקדח, מעידים על כך שהמשטרה לא עשתה את עבודתה נאמנה. ב"כ הנאשם טוען לקיום תרחיש חלופי לפיו נפגעו הנאשמים באירוע ירי אחר, כפי שעולה לשיטתו מהמסמכים הרפואיים, אך מששמעו על הקטטה בבית חנינה, החליטו לעשות יד אחת ולתאם גרסת שווא לצורך הפללת הנאשם, זאת, בכדי להימנע מהגשת כתב אישום נגדם בגין העבירות שביצעו כלפי משפחת קואסמי.

לחלופין, טוען ב"כ הנאשם להגנה עצמית תוך שימת דגש כי הוכח שלמתלוננים אין כל זכות בחנות, הם אינם חתומים על הסכם שכירות עם בעלי הנכס, וכמו כן, לטענתו, לא בוצעו על ידם עבודות שיפוץ והתקנת ציוד בנכס כפי שטענו. לטענת ב"כ הנאשם, המתלוננים קשרו קשר לביצוע פשע, סחטו את הנאשם, הרסו את חנותו ותקפו את משפחתו.

דיון ומסקנות

16. מניתוח העדויות, כפי שאלה פורטו לעיל, עולה כי לחובת המתלוננים רובצת האשמה לתחילת גלגולו של האירוע, שכן עולה מגרסתם כי אלה הגיעו באורח חד צדדי, למעשה בלא תיאום והכנה מראש, לעסק שנוהל על ידי בני משפחת הנאשם, על מנת ליטול פריטים המחוברים לנכס, כגון מזגן, זאת על מנת להשיב לעצמם הפסד השקעות לו טענו, ובגין זכויות שהיו להם, לטענתם, בנוגע עם אחזקת הנכס. יצוין כי לשאלה האם למי מהמתלוננים הוענקו זכויות בנכס על פי התקשרות זו או אחרת עם גורם זה או אחר, בין אם גורם מוסמך ובין אם גורם שאינו מוסמך לכך, שאלה זו אינה רלבנטית, שכן בפועל החזיקו בנכס הנדון בני משפחת הנאשם, שהפעילו בו עסק של ממכר כלי בית, ועל המתלוננים היה לפנות לאפיקים המתאימים להגנה על זכויותיהם. עוד עולה מהעדויות כי האלימות פרצה דווקא מכיוונם של

המתלוננים, אשר החלו בהשלכת חפצים בתוך החנות, לאחר שנכנסו פנימה, ואף ביקשו לעשות שימוש בגז מדמיע, בטרם החל הירי. מכאן, שנוקפות לחובת המתלוננים נקודות חובה לא מעטות, אולם באלה אין לטשטש את אשר אירע לאחר מכן, כאשר האירוע הסלים וכלל שימוש בנשק חם מצד המחזיקים בנכס. ראשית יובהר, כי מקובלת עליו גרסת המתלוננים לפיה מי מהנוכחים בנכס פתח באש חיה מאקדח, לאחר שאחד מהם נכנס אל מאחורי המושכר, חזר עם אקדח והחל בירי לכיוון המתלוננים. טענת הנאשם בסיכומיו לפיה יתכן שהמתלוננים נפגעו באירוע אחר, איננה אלא טענה בעלמא. כמו כן, מקובלת עליו גרסת המתלוננים כי היורה לא הסתפק בגירושם מהמושכר, אלא דלק אחריהם באופן אותו תיארו כמפורט בעדותם כאמור לעיל, תוך שנעשה שימוש באקדח גם מחוץ למושכר. היורה לא חשש מלהשתמש באקדח ולירות בו בדרך ציבורית. בשלב זה יצוין כי בסיכומי המאשימה נאמר כי הוסכם בין הצדדים שהנאשם יסתמך על הודעות המתלוננים במשטרה ואלה יצורפו לסיכומי הנאשם. שני הצדדים הפנו לנקודות מסוימות בהודעות וציטטו מהן באורח קצר. ההודעות לא הוגשו. הסנגור, בקטעים הקצרים עליהם נסמך, ביקש להבליט שוני בגרסאות בנקודות מסוימות, בין דברי המתלוננים בהודעותיהם, לבין עדותם. יצוין כי להבדלים שהובאו, ואשר נועדו לערער את אמינות המתלוננים, אין משקל ממשי. מדובר בנקודות בעניינים משניים אשר גם אם יש בהן סתירות מסוימות, זו תוצאה של מסירת פרטים בנוגע עם הליך סוער וטראומתי.

17. השאלה שנותרה לדיון הנה שאלת זהותו של היורה, דהיינו האם הוכח ברמה הדרושה כי הנאשם הוא זה שירה במתלוננים. בנקודה זו, גרסתו של הנאשם, לפיה בשעת הירי לא היה כלל בחנות אלא היה בחנות אחרת הקרובה לחנות הנדונה, וכי הגיע למקום רק לאחר ששמע יריות, הנה גרסה אותה יש לדחות, ויש לאמץ את גרסאות המתלוננים באשר לזהותו של הנאשם כמי שירה באקדח. המתלונן, מוחמד ג'ת, אשר לא הכחיש כי ביקש מהמתלונן 3 להביא מרכבו תרסיס גז מדמיע, העיד כי הופתע למשמע הירי, היה סבור לאחר הירייה הראשונה כי המדובר באקדח הזנקה, ורק לאחר שנפצע בידו לאחר הירייה השנייה, הבין כי מדובר באקדח אמיתי, ועל כן נס מהחנות, הוא העיד על כך כי הנאשם דלק בעקבותיו, ואילו הוא המשיך במנוסתו, עד שפגש במתלונן 3 סמוך לרמזורים, שאז הגיע הנאשם וירה ירייה נוספת שפגעה במתלונן 3 ברגלו, ומוחמד המשיך במנוסתו, כאשר הוא שומע ירי של יריות נוספות. הוא העיד גם על כך כי בהמשך, לאחר שהסתתר מתחת לאוטובוס בסמוך למסגד, הנאשם הגיע למקום, הטיח בו "אתה מת", ומוחמד ניצל את העובדה שהנאשם היה עסוק בטעינת הכדורים במחסנית האקדח על מנת להימלט. זיהויו את הנאשם במסדר הזיהוי היה וודאי והוא הסביר זאת בעובדה שלא ניתן לשכוח סיטואציה ייחודית מעין זו. אוסאמה ג'ת, לא הכחיש בעדותו כי הגיע למקום לבקשת אחיו, לעזור בהעמסת ציוד שנמצאו בחנות הנדונה, הוא אישר כי המריבה שקדמה לירי, כללה השלכה הדדית של חפצים בתוך החנות. גם הוא העיד על כך שהאדם שאחז באקדח, הגיע מהמחסן שמאחורי החנות והחל לירות. גם הוא העיד על כך שאותו אדם נכנס למחסן לובש חולצה קצרה, ויוצא כשהוא לובש ג'קט שחור, כפי שהעיד על כך מוחמד ג'ת. אוסאמה נמלט במכוניתו, כשהוא מבחין ביורה יורה באקדחו בגיסו כאמל, אשר נפל ארצה בסמוך לרמזורים, והבחין לאחר מכן כי היורה ממשיך לירות ורודף אחרי אחיו מוחמד, בהמשך הוא אסף את גיסו כאמל ברכב אחר, ולאחר מכן הוא מסר את רכבו, עם גיסו הפצוע, למכר בו פגש על מנת שיפנה את כאמל לבית החולים, והוא חש לעזרת אחיו, שהסביר לו כי נורה פעמיים, וביקש חילוץ ממסגד שומן. לגבי זיהוי היורה, העיד אוסאמה כי זיהה את הנאשם במסדר הזיהוי באופן וודאי. המתלונן כאמל פאיז, הגיע למקום באקראי, כפי שתיאר בעדותו, לאחר שהבחין בגיסו מחנה את רכבו בסמוך לחנות. כאשר התקרב לחנות הקטטה הייתה בעיצומה, ואז התבקש על ידי מוחמד ג'ת להביא לו מיכל גז מדמיע מרכבו. הוא עשה כן והביא את מיכל הגז מרכבו של מוחמד, והוא אף עשה שימוש במיכל לאחר ששב אל החנות. גם הוא הבחין כי אחד מארבעת אנשי הקבוצה היריבה, נכנס לחדר פנימי מאחורי החנות, יצא כשאקדח בידו, העבירו לאדם שלבש ג'קט שחור, שהחל לירות, ועל כן הוא נס מהמקום יחד עם המתלוננים האחרים. הוא העיד על כך כי היורה רדף אחריו ואחרי מוחמד, ובעודם בורחים, הוא הבחין כי מוחמד נפגע בידו, ולאחר שהיו

השניים על אי תנועה בצומת, הוא נורה ברגלו ונפל. היורה המשיך ברדיפה אחרי מוחמד. לגבי זהותו של היורה, העיד כאמל כי נמנע בשתי חקירותיו הראשונות מלמסור את גרסתו, מתוך חשש שהנאשם יפגע בו, ולכן הוא אף נמנע מלזהות את הנאשם במסדר הזיהוי בתחנת המשטרה. עדותם של מוחמד ג'ת ואוסאמה ג'ת, באשר לזהותו של הנאשם כמי שירה, מקובלת עליו, כמו גם דברי כאמל פאיז. מתלוננים אלה לא הכחישו את חלקם ותרומתם להתפרצות ההתלקחות והאירוע, הפציעות מהירי מגובות במסמכים רפואיים (ת/13), ועדותם לגבי זהותו של הנאשם כיוורה, מקובלת עליו כמהימנה וכאמינה, כאשר הרקע לסכסוך בין שתי המשפחות, למעשה אינו שנוי במחלוקת, זאת מבלי צורך לקבוע כאמור מי החזיק בחנות כדן. אמנם המומחה מטעם הנאשם, אלכס פלג, עורך חוות הדעת נ/1, הגיע בחוות דעתו למסקנה כי הנאשם אינו היורה, זאת לאור הממצאים השליליים בבדיקת שרידי הירי, ובדיקת הפרו-פרינט, ומכך שלא נמצאו תרמילי אקדח בזירת האירוע. אולם, לאור חלוף הזמן, לאור ההסברים שמסר המומחה מטעם המאשימה, פקד אלעד יזרעאלי, לפיהם שרידי הירי מתפוגגים במהירות רבה יחסית, והעובדה לפיה לא נמצאו שרידי ירי על הנאשם לא מובילה בהכרח למסקנה כי לא ירה, שכן ניקוי פשוט של הידיים עשוי להביא להעלמת שרידי ירי, אין בעובדה זו לפיה לא נמצאו שרידי ירי על הנאשם כעבור מספר שעות (ארבע וחצי שעות לאחר האירוע), כדי לשלול את העובדה שהנאשם הוא היורה (לעניין זה ראה עדותו של פקד יזרעאלי בעמ' 117 לפרוטוקול). גרסאותיהם של המתלוננים אודות התפתחות האירוע וזהות היורה, היו אמינות ועקביות והשתלבו עם כלל האירועים. הזיהוי כאמור היה זיהוי וודאי. שני המתלוננים שזיהו את הנאשם במסדר הזיהוי, ציינו מאפיינים דומים של הנאשם, ומקובלת עליו בהקשר זה טענת המאשימה בסיכומיה, לפיה העובדה שהמתלונן 3, לא זיהה את הנאשם, דווקא יש בה לחזק, שכן החשש שמדובר בעלילה, נשמט. הסבריו של הנאשם לגבי נקודת הזמן בה הגיע לחנות, כמו גם באשר לשאלה מדוע לא יצר קשר עם אביו, אינם מניחים את הדעת. במיוחד דבריו לפיהם אף שפגש בחנות באחיו כשהוא פגוע, הוא השאירו ונס על נפשו.

18. התוצאה הנה שיש להרשיע הנאשם בעבירות חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א) (1) לחוק העונשין, נשיאת נשק לפי סעיף 144 ב' לחוק, חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 ה' לחוק (ר' הדו"ח ת/א2').

באשר לעבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק, יש לזכות את הנאשם מעבירה זו, שכן דבריו בהקשר זה נבלעו בעבירת החבלה בכוונה מחמירה.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ד 05 ינואר 2014, במעמד בא-כוח המאשימה, בא-כוח הנאשם והנאשם עצמו.

רפי כרמל, שופט